

ΞΕΝΑ ΛΙΓΓΗΜΑΤΑ

THE WANDA

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

ΝΤΙΟ, "Υβ!.. ή Άγία Άννα ως μās βοήθησι!

— Άντιο, Άννα—Μαρία, γλυκειά μου... Έλπιζε και σκέφου πώς, ότι κι αν συμβή, σ' αγαπώ...

Ή νέα άπομακρύνθηκε με μιá άπείρανη θλίψη μέσ' στην καρδιά... Έκει πλάι, ή θάλασσα μούγκριζε στην ακτή ατέλη της Βρετανίας... Θλιβερό, γκριζο, κάτω απ' τó σκοτεινό ουρανό, τó μικρό χωριό τρεμούλιαζε, καθώς τώδερε ο χειμωνιάτικος άέρας.

Καθώς κατηφόριζε, ή Μαρία—Άννα γύρισε τó κεφάλι της πίσω, ζητώντας νά διακρίνη άκόμα, μέσ' στο σκοτάδι τού μεγάλου, τή σιλουέττα τού αγαπημένου της...

Ό "Υβ ήταν πάντα εκεί, κυττάζοντας την πού άπομακρύνεται κι' άναστενάζοντας πικρά.

Έξωφρα έννοιωσε ένα χέρι ν' άκουμπάη στον ώμο του κι' αναπήδησε ξαφνισμένος.

— Τι έπαθες, "Υβ, παλιόκαρι μου... Θά νάσουν σίγουρα βυθισμένος σέ σκέψεις για νά μη μ' άκούσης πού σέ πλησιάζω...

— Σηνώμην, μάργαμα Καντέκ, άπάντησε μηχανικά ό νέος.

— Συχωρεμένος νίσοα... Ξέρω... ξέρω... ή μικρή Μαρία—Άννα σούχει άναστατώσει τó μυαλό... Έ λοιπόν τι λέει ό πατέρα της...

— Δέν θέλει ν' άκούση τίποτε... άπάντησε ό "Υβ με φουσκωμένη καρδιά. Κι' αυτό γιατί, πρό χρόνων, μάλλωσε κάποτε με τόν πατέρα μου... Έμένα δέν έχει νά με κατηγορήσει για τίποτε... Μά, βλέπεις, εινε ξεροκέφαλος...

— Τι θά κάνη; Στο τέλος θ' αναγκαστή νά σου δώση την κόρη του...

— Όταν πειά θά είμαστε γέροι ή Μαρία—Άννα κ' έγώ, εινε ό νέος άποθαρημένος.

— Όχι! τού άπάντησε ό μάργαμα Καντέκ, χαμογελώντας πονηρά. Έλπιζε, παλιόκαρι μου, έλπιζε... Πήγαινε τώρα στο σπίτι σου νά κοιμηθής κ' έχει έμπιστοσύνη σέ μένα...

Κι' άπομακρύνθηκε τραβώντας κατά την ταβέρνα τού χωριού. Έκει βρήκε τόν Μαζουρέκ, τόν πατέρα της Μαρίας—Άννας, νά παίζει χαρτιά με μερικούς φίλους του.

— Άρχισες νάρθης, γέρο, τού εινε εκείνος, άνασηκλώνοντας τó κεφάλι του.

— Ναι, άπάντησε ό μάργαμα Καντέκ άδιάφορα. Συνάντησα στο δρόμο τή γρηιά Μόρβαν, πού έτρεμε σύγκορη γιατί της έσυχε μι' άλλοκλητη περιπέτεια...

— Τι λοιπόν; ρώτησε όλη ή συντροφιά μ' ένδιαφέρον.

— Νά, γ'θες την έληραν τά μεσάνυχτα στα χωράφια, κοντά στο παλιό κάστρο τού Πλοαβέρν.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, έφερτε αυτό τó μέρος εινε κακοφημισμένο... Έχει, λένε, φαντάσματα πού βγαίνουν τή νύχτα και σκαρώνουν ένα σωρό παιγνίδια στους Βρετανούς πού δέν έχουν ήσυχη τή συνειδησι τους.

— Λοιπόν, τελείωσε...

— Λοιπόν, ή γρηιά Μόρβαν λέει πως τά φαντάσματα την έκλεισαν μέσα στο κάστρο τους και μόνο τά χαράματα την άρσηαν νά φύγη...

— Ό! αυτά εινε σαχλαμάρες! εινε ό Μαζουρέκ άδειάζοντας τó ποτήρι του. Και ένάναρχσε νά παίζη. Πονηρά όμως ό μάργαμα Καντέκ τού γέμισε κάθε τόσο τó ποτήρι του, τó όποιο εκείνος άδειάζε άουναίσθητα. Έτσι, όταν ήρθε ή ώρα νά φύγουν, λίγο πριν απ' τά μεσάνυχτα, ήταν σχεδόν στουπι στό μεθισία.

Τό σκοτάδι έξω ήταν πυκνό, πίσσα... Ό μάργαμα Καντέκ έπιασε τó Μαζουρέκ πού τρέκλιζε απ' τó μπράτσο και τού εινε:

— Θα σέ συνοδεύσω έγώ λίγο. Μά τόν συνοδευσε τόσο... καλά ώστε, άντι νά τόν πιά κατά τó σπίτι του τόν τράβηξε κατά τó κάστρο τού Πλοαβέρν.

Μόλις βρέθηκαν μέσα σ' αυτό, παρήτησε τó μπράτσο του και τόν άρπασε σέξυλο.

— Μά την πίστι μου, δέν ξέρω πειά πού βρισκόμαι! ψιθύρισε ό Μαζουρέκ κυττάζοντας γύρω του και νομίζοντας πως ό σύντροφός του ήταν άκόμα κοντά του.

Μά, επειδή δέν τόν άκουγε νά τού μιλήη, φώναξε:

— Καντέκ, σύντροφέ μου, πού βρισκόμαστε;

Μά και πάλι δέν έλαβε καμιά άπάντησι.

— Καντέκ, ξεναφώνασε ό Μαζουρέκ, με φωνή κάπως άνήσυχη τώρα, πού είσαι;

Ένα στεγγό γέλιο τάραζε τότε τή σιωπή της νύχτας. Τά δέντρα σάλεψαν τά γυμνά κλαδιά τους κάτω από την κρύα πνοή τού βορρά. Ένα μακρυνό ρολόι σήμανε μεσάνυχτα.

Ό γέρο Μαζουρέκ σήκωσε τó κεφάλι του και, καθώς αντίκρισε μπροστά του τούς σκοτεινούς τοίχους τού κάστρου τού Πλοαβέρν, κητός ιδρώτας τόν πλημμύρισε διόλμηρο.

— Είμαι όλομόνος στο Πλοαβέρν! τραύλισε. Είμαι χαμένος.

Και σκατευόνας τά τρεμμένα χέρια του, άρχισε νά ψυχουέη τις κητες πέτρες τού κάστρου.

— Σίγουρα, μουρούρισε, τά φαντάσματα μ' άρπαζαν και μ' έκλεισαν έδώ μέσα. Άν μπορούσα τούλάχιστον νά βρω την πόρτα και νά φύγη.

Μά τού κάκου άρχισε νά φωνή μέσα στο σκοτεινά. Στριφογύριζε άδιάκοπα σ' ένα κύκλο χωρίς έξοδο.

Κι' όλοένα αντίκριθεσ πίσω του τó στεγγό εκείνο γέλιο πού τόν άναστατώνει... Στο τέλος, άποχαμημένος πειά, μη άντέχοντας περισσότερο, σωριάστηκε κάτω κι' άρχισε νά κλαίη σάν μικρό παιδι πού τού κλεισαν μονάχο του σέ μιá κληρή.

— Όχι! όχι! όχι! έκανε θά πεθάνω έδώ μέσα!.. Θα πεθάνω βασανισμένος απ' τά φαντάσματα.

Έξεινή τή στιγμή, μιá σκιά προχώρησε προς τó μέρος του και μιá φωνή άκούστηκε πού τού έλεγε:

— Άκου, Μαζουρέκ, είμαι κ' έγώ φυλακισμένος μαζί σ' σου, μά έγώ βρήκα την πόρτα.

Ό Μαζουρέκ αναπήδησε με μιá ξαφνική έλπίδα καθώς άναγνώρισε τή φωνή τού Καντέκ, και φώναξε:

— Άλήθεια!.. Ό, Καντέκ, εινε σσιτήρας μου! Άνοιξέ μου γρηγορα!

— Μιά στιγμή!.. Έγώ μπορώ νά βγω έξω, γιατί έχω καθυρή τή συνειδησι μου. Μά έσύ, φίλε μου, μήπως έχεις καμιά τσίφη πού νά σέ βαραίνη...

— Έγώ, διαμαρτυρήθηκε ό Μαζουρέκ, δέν έχω καμιά τσίφη...

— Όχι, έχεις κάποια. Έε ατίας σου, ή κόρη σου Άννα—Μαρία κλαίει όλη την ώρα και ξέφω έν έξω παλιόκαρι πού εινε άπελιωμένο κι' αυτό έε ατίας σου...

Ό Μαζουρέκ δέν εινε λέξει κι' ό Καντέκ έξακολούθησε:

— Έσεις, ότι τά φαντάσματα τού Πλοαβέρν προστατεύουν τούς έρωτευμένους πού γονεϊς κακοί τους βσανώνουν χωρίς ατία. Άποψε, τιμωρούν έσένα γιατί δέν θέλεις νά κληνς ετυχημένος αυτό τά δυό παιδιά. Δόσε τή συγκρατάθει σου νά παντρευτούν κ' ή πόρτα θ' άνοιξη μόνη της γύ ν' σ' άφήση νά βγής έξω. Αυτό δέν εινε δύσκολο για σένα... Θα τή δώσης λοιπόν;

— Χμ! έκανε ό μεθυσμένος γέρος πού μι' άσφαρη λογική τού φέρισε τó μυαλό...

— Α! βιάσου!.. Πρέπει νά διαλέξης!.. Προτιμάς λοιπόν νά χαθής έδώ μέσα;

— Ό πατέρας τού "Υβ με πρόσβαλε κάποτε! τραύλισε ό γέρος!

— Αυτό εινε άνοησίες!.. Ό πατέρας τού "Υβ έχει χρόνια πού πεθάνε κ' έπειτα ό πατέρας δέν εινε ό γέρος... Ό "Υβ έν' ένα λαμπρό παλιόκαρι κ' ή κόρη σου τόν αγαπάει!.. Έλα πέσε τó ναι!.. Άλλοιως σ' άφήνω και φεύγω...

— Μη μ' άφριες! τόν έκτευσε ό Μαζουρέκ και γαντζώθηκε από τά χέρια του.

— Πες τó ναι!

— Ό θά πής τó ναι, ξεροκέφαλε, γιατί άλλοιως θά φύγη και θά σ' άφήσω όλομόνος έδώ μέσα μαζί με τά φαντάσματα...

— Δέν θέλω!.. δέν θέλω... τραύλισε ό Μαζουρέκ, προσπαθώντας ν' αντίσταθή για τελευταία φορά.

Μά βλέποντας τόν Καντέκ νά τόν άφρινη και ν' άπομακρύνεται φώναξε:

— Πάρε με!.. Λέω τó ναι!.. Ναι!.. Ναι!..

Τότε με τó πιό σοβαρό ύφος τού κάμου, μά γελώντας κατά βάθος με τή φόρα του, ό Καντέκ τόν πήρε απ' τó μπράτσο, τόν έβγαλε έξω κι' άπομακρύνθηκαν κ' οι δυό απ' τó κάστρο, τραγουδώντας πού

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ! ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ!

Ό «Καπετάν Βρυκόλακας», τó μυθιστόρημα τού μεγάλου Άγγλου συγγραφέως Μιράμ Στόουζερ τόποστον έε υλοφόρησε εις έκδοτημύρια άντιτυπα έν Άγγλϊα και ένινε άνάπαστο. Τό μυθιστόρημα πού έσημείωσε την μεγαλύτεραν έπιτυχίαν έε όλων τών μυθιστορημάτων πού έδημοσιεύθησαν ως τώρα στην Έλλάδα, ή διεύθυνσις τού «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας», για νά εγχαριστήση όλους τούς άναγνώστας και τών δυό Περιοδικών άπεράσειε νά τó προσφέρη με 4 δελτία και δραχμάς 12 άντι τών 30 δραχμών πού τιμάται.

Όσοι έν τών άναγνώστων μας προσκοιήζον τά δελτία τους και λαμβάνουν τας μηνιαίας έκδόσεις μας μπορούν νά ζητήσιν από τά Πρακτορεία τών Έφημερίδων και από τά γραφεία μας και τόν «Καπετάν Βρυκόλακα» με 12 δραχμάς.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ
ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΑΥΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Τ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤΑ ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κεντσαμπολιό)

Σίρλεϋ Τάμπλ, η μικροσκοπική μὰ περίφημη «στάρ», έχει φτάσει στην ηλικία που τα παιδιά αλλάζουν τα δόντια τους. Κι' επειδή, κατά το γόρισμα των ταινιών της, ἐνδέχεται να της πέσει κανένα δόντι, όποτε το φιλμ θα καταστραφεί, γι' αυτό παρίσταται πάντοτε στο στούντιο ένας δοντοίατρος, έτοιμος να αντικαταστήσει το δόντι που θα πέσει μ' ένα άλλο, φρετικό και προσωρινό!

Η Τζζαν Κράουφορντ εύαριστιείται έξαιρτικά να τριφυρίζει στα κατστήματα πολυτελείας του Χόλλυγουντ και να θανατίζει τις πλούσιες βιτρίνες τους.

Με ιδιαίτερη μάλιστα έπιμονή στεκόταν τελευταία μπρός σε μία βιτρίνα, όπου ήταν εκθαμβμένο ένα ύπερχο σερβίτιο τσαγιού από πορσελάνη.

— Γιατί δεν το αγοράζετε; Μονάχα έσείς πρέπει ναχετε ένα τέτοιο σερβίτιο... της έλεγε μία υπάλληλος του κατστήματος, η όποια ελεγε γνωριστή μαζί της.

Μά η Τζζαν κουνούσε το κεφάλι της κι' αποκαρινόνταν γελώντας. Και κάθε μέρα η μεγάλη βεντέτα ξαναγόριζε μπροστά στην ίδια βιτρίνα. Και η ίδια υπάλληλος της έλεγε:

— Κανένας δεν αγοράσε ακόμα το «σερβίτιο σας», μίς Κράουφορντ...

Μία μέρα, τέλος, πέρασε από το κατάστημα αυτό κι' ο τρυφερός φίλος—συζυγος κατ' άλλους—της Τζζαν, ο κομψός και ωραίος Φρανσού Τόν. Είδη το σερβίτιο του τσαγιού κι' έσπευσε να το αγοράσει. Η υπάλληλος του το τύλιξε με χίλιες προφυλάξεις, ευτυχισμένη, μες την ιδέα ότι θα έφτανε, τέλος, στα χέρια της Κράουφορντ.

Μά την άλλη μέρα, η Κράουφορντ στάθηκε ξαφνιασμένη μπρός στη βιτρίνα, μη βλέποντας το σερβίτιο.

— Πώς; Το πουλήσατε; ρώτησε την υπάλληλο. Σε πούν;

— Μά στο μίστερ Φρανσού Τόν!.. άπάντησε εκείνη. Δεν σας το έφερα ακόμα;]

«Όχι! Ο Φρανσού Τόν δεν πάει το σερβίτιο στην Κράουφορντ, αλλά σε κάποια άλλη τρυφερή του φίλη, με την όποια της έκανε μί φρές άπιστιες.

Όπως δέ λένε η κακός γλώσσος του Χόλλυγουντ, η άποκαλύψις αυτή έγινε άφορη μιάς τρομερής σκηνής μεταξύ της Τζζαν και του Φρανσού.

Το ρεκόρ της μικροτέρας διαρκείας του γάμου το κατέρριψαν στο Χόλλυγουντ δύο νεαροί καλλιτέχναι, ο Έντουαρντ Νόρις και η Λόνα Άντρε.

Έπει από τρεις μέρες συζυγικής ζωής, η Λόνα ζήτησε διαζύγιο, γιατί ο σύζυγός της δεν της έδινε άρκετα χρήματα για να ζή όπως ήταν συνηθισμένη.

όλο το κούο και τόν άνεμο...

Κατά τα χαράματα, όταν η μέθη διαλύθηκε κι' ο Μοχουρέκ άνέχτηκε τα λογικά του, νόμισε πως ελεγε όνειρευθει ζυτητός.

Όστόσο πίστευε πως τα φα νάσματα του είχαν σαρκώσει το άσχημο αυτό παιγνίδι και από το φόβο του μήπως του κάνουν χειρότερο, έδωσε τη συγκατάθεσή του στο γάμο της Άννος—Μαρίας με τόν Υβ.

Έτσι, έπει από λίγες μέρες, οι δύο νέοι παντρεύτηκαν και το σπουδαιότερο, έγιναν εύτυχημένοι.

WANDA

Και το πήρε άσχημόν, πηγαίνοντας με άεροπλάνο στο Ρενό, την πόλι των διαζυγίων.

Ο ιδιοκτήτης ενός κινηματογράφου της Νέας Υόρκης, θέλοντας να ρεκαλαμή ένα νέο φιλμ τρώμου, το «Βρυκόλακα του Λονδίνου» δημοσίευσε στις εφημερίδες την ακόλουθη άγγελία:

«ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΘΑΡΡΑΛΕΑ»

Μιά μεγάλη άμοιβή θα δοθί στην κυρία εκείνη που θα δεχθί να παρακολουθήσει μόνιμη της, μέσα σε μία σάλα βυθισμένη στο πιο βαθύ σκοτάδι την προβολή του νέου μας φιλμ τρώμου: «Ο Βρυκόλακας του Λονδίνου».

Την άλλη μέρα πράγματι παρουσιάστηκε μία νεαρή δεσποινίς, η όποια δέχτηκε να υποβληθί στην δοκιμασία αυτή.

Όταν δέ μετά το τέλος της προβολής του φιλμ, τη ρώτησαν για τις έντυπώσεις της, εκείνη άπάντησε:

— Περιέριγο! Κανείς δεν ήρθε να με... τοιμήση μέο' στο σκοτάδι!...

Η Γκρέτα Γκάρμπο άνηγορεύθει έπίτιμος διδάκτωρ του Πανεπιστημίου της Καλλιφορνίας και μόλις έπιστρέφει από την Σουηδία την πατρίδα της, θα γίνη η έπίσημη τελετή της άναγορεύσεώς της.

Κατά την τελετή αυτή, η «θεία» Γκρέτα, όπως ελεγε η συνθήεια, θα διαβάσει μία διατριβή φιλολογικής φύσεως.

Ός θέμα της διάλεξε την άνάλυση του έργου του Πιραντέλλο, κι' άριερώναει από τόσα άρκετες ώρες της ήμέρας της για την μελέτη των έργων του διασημού ιταλού δραματικού.

Τα δυο νέα φιλμ που θα γυρίσει άμέσως μετά την έπίσημη τρώση της στο Χόλλυγουντ η Γκρέτα Γκάρμπο θα ελεγε η «Κυρία με τās Καμελίας, και η «Μαρία Βιλέφσκα», η περιφημή έρωμένη του Ναπολέοντος.

Στο δεύτερο φιλμ η Γκρέτα θα ελεγε παρτεναίρι έναν ήθοποιό έντελώς αντίξείο της, το Σάιλ Μπουαγέ.

Ετιδημία γάμων έσημειώθηκε τον τελευταίο καιρό μεταξύ των Γάλλων ήθοποιων του κινηματογράφου.

Έν πρώτοις, η τσαχπία Κοσιτά Μοντενέγκο παντρεύτηκε τόν Ρασούλ Ρουλιέν. Οι νεόνυφοι έφυγαν άμέσως μετά το γάμο τους, για να κάνουν το γαμήλιο ταξίδι τους στη Βραζιλία, όπου, συνδυάζοντας το τερπνό μετά του ώφελιμου, θα γυρίσουν κι' ένα καινούργιο φιλμ, για λογαριασμό μιάς μεγάλης νοτιοαμερικανής κινηματογραφικής εταιρείας.

Οι άστέρες παντρεύονται!...

Έπίσης η γνωστή βεντέτα Ροζίνα Ντερεάν παντρεύτηκε τόν καλλιτέχνη Κλωντ Ντωφέν, με τόν όποιο τη συνέδεε από καιρό ένα τρυφερό άίσθημα.

Έπίσης η όνομαστή βεντέτα Ντανιέλ Νταριέ παντρεύτηκε τόν ήθοποιό του κινηματογράφου Άνρη Ντυκλονάν. Και ο γάμος αυτός ήταν η κατάληξις ενός τρυφερού ειδυλλίου. Το μόνο άταίριαστο μεταξύ των δυο σύζυγων ελεγε η ηλικία τους: Έκείνη ελεγε μόλις δεκαοκτώ έτών κι' αυτός σαράντα. Η Μέγκ Λεμονιέ πάλι, η περιφημη Γαλλίς βεντέτα, παντρεύεται κατ' αϊτάς τόν κ. Μωρίς Γκοντέ, διευθυντή της εφημερίδος «Ότό» και ο γόνος Ζάν—Πιερ—Όμόν, τέλος, ο ύπερχος πρωταγωνιστής του «Λακ-ώ-ντάμ», παντρεύεται τη Μπλάνς Μοντέλ.

ΕΥΘΥΜΙΑ ΛΟΓΙΑ

Στην έπιτύμβιο πλάκα της γυναίκας του, ένας... άπαρηγόρητος χήρος ελεγε γράφει τα έξής:

«Άλλοίμονο! Τα δάκρυά μου δεν θα σ' άναστήσουν. Γι' αυτό κι' έγώ σε κλαίω!...»

Άπό της 20ής Σεπτεμβρίου ήρχισ λειτουργούσα μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό την διεύθυνση της διαπρεπούς καλλιτέχνης μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.— Συνταγμα—Μητροπόλεως 14Α.— ΑΘΗΝΑΙ.